

Mál nr. 324/2022

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Fjölskyldutrygging.

Takmörkun ábyrgðar vátryggingafélags. Stórkostlegt gáleysi.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 12. október 2022 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 9. nóvember 2022 ásamt fylgiskjölum.
3. Viðbótarathugasemdir M dags 17. nóvember 2022.
4. Viðbótarathugasemdir V dags 21. nóvember 2022.

Málsatvik.

Í málskoti, fylgigögnum þess og viðbótarathugasemdum M kemur fram að hinn 17. ágúst 2021 hafi M orðið fyrir frítímaslysi, er hann stakk sér í „stóru laugina“ í almenningssundlauginni með þeim afleiðingum að hann skall með höfuðið í botn laugarinnar og hlaut töluvert líkamstjón af. M tilkynnti V um tjón sitt og hinn 14. október 2021 féllst V á bótaskyldu, þó þannig að M skyldi, á grundvelli 1. mgr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004, bera 2/3 hluta tjóns síns sjálfur enda hefði hann sýnt af sér stórkostlegt gáleysi. M er ósammála þeirri afstöðu og hafnar því að hafa sýnt af sér saknæma háttsemi í tengslum við slysið. Hann hafi eðlilega staðið í þeirri trú að óhætt væri að stinga sér til sunds í dýpri enda laugarinnar og hafi ekki verið kunnugt um að umrædd laug væri grynri en gengur og gerist eða aðeins 150 sentimetrar þar sem hún sé dýpst. Þá hafi ekki verið með neinum hætti gefið til kynna að dýfingar væru óheimilar eða að hætta stafaði af þeim vegna dýptar laugarinnar. Sérstaklega ríkar kröfur verði að gera til slíkra merkinga séu sundlaugar óvanalegar og grynri en gerist og gengur. Eina viðvörðunarskiltið hafi hins vegar verið staðsett við vaðlaug, en ekki stóru laugina, og því hafi M ekki mátt gera ráð fyrir að það ætti einnig við um aðallaugina. Miðað við sjónarhorn hans hafi hann þá allt eins mátt telja að félagar hans í lauginni væru að troða marvaða frekar en að þeir stæðu á botni laugarinnar. Þá er því hafnað að framkvæmd M á umræddri dýfu hafi leitt til slyss hans, enda sé ljóst að allar dýfur séu varasamar í svo grunnri laug. Séu því allar líkur á að M hefði hlotið líkamstjón jafnvel þó dýfan hefði verið framkvæmd með öðrum hætti. Hafi V því ekki tekist að sýna fram á að skilyrði til skerðingar bótaréttar á grundvelli 1. gr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga séu uppfyllt.

Í bréfi V til nefndarinnar og viðbótarathugasemdum þess kemur fram að það eitt að stinga sér til sunds í svo grunnri laug, þar sem sé skýrt bann við dýfingum feli í sér stórkostlegt gáleysi en meta verði M það til enn meiri sakar hvernig umrædd dýfa var framkvæmd, þ.e. með hendur meðfram síðum og höfuðið á undan í svokallaðri „Sveppadýfu“. Við slíka dýfu séu auknar líkur á meiðslum sé laug ekki þeim mun dýpri. Á viðvörðunarskilti komi þá skýrt fram að dýfingar séu með öllu óheimilar á svæðinu. Þá hafi M, á leið sinni að þeim stað sem hann stakk sér frá, gengið framhjá merkingu um 113 sentimetra dýpt laugarinnar. Það skipti ekki máli þó sundlaugin kunni að hafa verið nokkrum sentimetrum dýpri á þeim stað sem M stakk sér til sunds enda hafi dýfingar verið skýrlega bannaðar. Þá hafi félagar M staðið í lauginni og M hafi mátt sjá að vatnshæðin náði þeim aðeins að bringu. Hafi honum því í öllu falli borið að kynna sér dýpt laugarinnar áður en hann stakk sér í hana.

Álit.

Eftir því sem nefndin kemst næst eru á umræddu laugarsvæði ein sundlaug, 16,5 x 8 metrar, tveir heitir pottar og vaðlaug. Á svæði framan við vaðlaugina og til hliðar við sundlaugina er skilti þar sem stendur „Dýfingar bannaðar“, á texta skiltisins neðan við þá áletrun segir svo nánar um þetta atriði: „Dýfingar eru ekki leyfðar af bökkum laugarinnar, né af bökkum barnalaugar“. Verður því að telja að dýfingar hafi verið skýrlega bannaðar á svæðinu, og verður ekki fallist á það með M að bannið hafi aðeins átt við vaðlaugina, jafnvel þó umrætt skilti sé nær henni en sundlauginni. Við annan enda sundlaugarinnar stendur þá að dýpt hennar sé 113 sentimetrar. Ætla má að hún sé dýpri í hinn endann en af gögnum málsins virðist sem óumdeilt sé að hún sé dýpst 150 sentimetrar. Meðal gagna fyrir nefndinni er myndbandsupptaka af umræddu atviki. Þar má sjá hvar M stingur sér af bakkanum á langhlið sundlaugarinnar með hendur meðfram síðum og höfuðið á undan. Er því ljóst af myndbandinu að M hafi verið að reyna svokallaða „Sveppadýfu“ en meðal málsgagna er jafnframt útprentun viðtals við hann á vefmiðli þar sem hann varar fólk við að reyna þá dýfu. Verður að fallast á það með V að við

dýfur af þessu tagi skipti vatnshæð töluverðu máli enda megi ætla að við hefðbundnari dýfur gefist frekar ráðrúm til að bera hendur fyrir sig. Á umræddu myndbandi má einnig sjá að tveir félagar M standa í lauginni, nálægt þeim stað sem hann stakk sér á. Jafnvel þó M hafi, fyrir dýfuna, ekki gert sér grein fyrir því að þeir stæðu á botni laugarinnar verður að telja að tilefni og tækifæri hafi verið fyrir hann, sem var ekki kunnugur staðhättum, til að kanna sérstaklega dýpt laugarinnar áður en hann reyndi dýfu með áðurnefndri aðferð.

Samkvæmt 1. mgr. 90 gr. laga um váttryggingarsamninga má lækka eða fella niður ábyrgð félagsins ef váttryggður hefur valdið því af stórkostlegu gáleysi að váttryggingaratburður varð eða afleiðingar hans urðu meiri en ella hefðu orðið og við úrlausn þess skuli litið til sakar váttryggðs, hvernig váttryggingaratburður bar að, hvort váttryggður var undir áhrifum áfengis eða fíkniefna sem hann hafði sjálfviljugur neytt og atvika að öðru leyti. Með vísan til alls þess sem að framan greinir varðandi háttsemi M verður að telja að hann hafi sýnt af sér stórkostlegt gáleysi umrætt sinn og að skerðing bóta að 2/3 hlutum sé því heimil.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr fjölskyldutryggingu sinni hjá V en heimilt er að skerða bætur til hans um 2/3 hluta.

Reykjavík, 6. desember 2022.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Anna Dögg Hermannsdóttir